

Svensk lyrik

HUFVUDSTADSBLADET

Söndag 21 december

1941 ser ut att bli ett gott år för svensk lyrik. Både här och i Sverige ha utkommit diktböcker som betydligt höja sig över medelnivån. Tidens oro har inte visat sig skadlig för lyrikerna.

Har den inspirerat dem? Vid första påseende tyckes svaret inte kunna bli annat än ja-kande. De diktböcker som här skola behandlas dryfta alla tidsproblemen, var på sitt sätt. Men intresse är inte liktydigt med inspiration. Tidens nöd har gett resp. diktare ämne till åtskilliga poetiska betraktelser. Har den också inspirerat dem i ordets egentliga mening, ingett dem mod och kraft att skapa skönhet? Det ser inte så ut; de vackraste dikterna äro nog sådana som fötts oberoende av tiden. Skall denna tid överhuvud föda en stor diktare? Ja, det få vi veta om hundra år. Så länge kan emellertid varken kritikern eller läsaren vänta. Vi få nöja oss med de diktare som finnas, vare sig de uttrycka tiden eller ej. Det är inte nödvändigt, för att åstadkomma god dikt.

EINAR MALM: *Ankargrund*. Bonniers.

STEN SELANDER: *Sommarnatten*. Bonniers.

BERTIL MALMBERG: *Flöjter ur ödsligheten*. Bonniers.

JOHANNES EDFELY: *Sång för reskamrater*. Bonniers.

GUNNAR EKELOF: *Färjesång*. Bonniers.

Gunnar Ekelöf var en gång en utsökt och svårtillgänglig lyriker i fransk surrealistisk stil. Jag säger „en gång”, ty Färjesång, som den nya diktsamlingen heter, betyder ett slut på detta slags poeti.

Dikterna i Färjesång ha erinrat några om T. S. Eliot; en finlandssvensk läsare påminnes mera om Gunnar Björling. Det vill i vårtdera fallet säga att rim finnas inga och reson lösa. Okunnighet är ingen skam, och jag blijs därför inte att tillstå att jag inte riktigt förstår vad Ekelöf menar. Det är måhända mycket djupsinnigt, men det är särdeles obegripligt.

Lyckligtvis finnes det även andra dikter än de ovannämnda, enkelt vackra naturskildringar och stämningbilder, som erinra om den tid då Gunnar Ekelöf ännu var en diktare.

I en kuriös slutrad framhåller Ekelöf att hans dikter inte finge missförstås, som om de predikade defeatism. Han vill tvärtom utveckla „den demokratiska attityden till en förvarnsattityd mot varje form av totalitär cirkos, också mot varje slag av lättköpt säkerhetskänsla och tillförsikt”. Det är ett orödigt försiktighetsmått! De läsare äro lätt räknade som av Ekelöfs dikter förledas till några irrläror. Man får hoppas att Färjesång inte utgör någon slutstation! Sten Selander—Gunnar Ekelöf! Det är en lång väg från den ene till den andre. Den vägen har den svenska poeten i alla fall gått de senaste decennierna och den här

därunder hittat många skönheter. De stora dikterna äro varken färre eller talrikare än förr, utan som alltid, få. Men förträffliga poetae minores finns det gott om. Sällan har väl den svenska dikten varit så blomstrande som nu. Tack vare tiden eller trots den? „Je ne sais”, sade Montaigne.

E. N. Tigerstedt.